



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

## Universitätsbibliothek Paderborn

### Idea Theologiæ Specvlativæ

**Petrus <a Sancto Josepho>**

**Coloniæ, 1648**

XIX. De quibusdam officiis Christi.

**urn:nbn:de:hbz:466:1-38884**



*De quibusdam officiis Christi.*

**R**ESOLUTIO I. *Christus est caput Ecclesie.* ] HOC patet ex Paulo ad Ephes. 1. dum ait, ipsum dedit caput super omnem Ecclesiam. *Accedit ratio*, nam proprium capitis est influere in alia membra, iisque virtutem & motum communicare; at Christus influit gratiam, adeoque vitam & motum supernaturalem in omnia membra Ecclesie, juxta illud *Ioan. 1.* De plenitudine ejus nos omnes accepimus, ergo rectè dicitur caput Ecclesie.

*Quo loco* advertete 1. Christum ut Deum, esse simul cum Patre, & Spiritu sancto caput invisibile Ecclesie: at verò ut Deum hominem, esse caput visibile illius, adeò ut ipsa humanitas sit veluti ratio formalis qua Christus constituitur in esse capitis visibilis illiusque officium exercet. 2. Christum secundum humanitatem, posse dici membrum capitis illius invisibilis, cujus ratio ipsi ut Deo competit; ut autem est Deus homo, atque adeo caput visibile Ecclesie, non debere dici membrum, sed tantum caput, cum nullum influxum recipiat ab aliis membris, sed à Deo duntaxat. 3. Christum secundum totam humanitatem esse caput hominum quoad corpus & animam, quatenus opus redemptionis perfecit per suam carnem, nosque bene operamur ministerio corporis, nostraque corpora ex meritis Christi resurgent. 4. etsi Christus sit primario eorum caput, qui ipsi actu ununtur, sive per fidem, sive per charitatem, sive per fruitionem patrie, cum tamen secundaria quadam ratione esse caput eorum qui ipsi tantum ununtur in potentia, sive aliquando, sive nunquam reducenda ad actum perfectum.

*Rursus* advertete Christum, non tantum hominum, sed etiam Angelorum esse caput, ut sumitur ex verbis illis Pauli ad Coloss. 2. qui est caput omnis principatus, & potestatis. *Ratio autem est*, quia Christus est  
capu



caput totius Ecclesiæ, at Ecclesia coalescit non modo ex hominibus, sed etiam ex Angelis; siquidem hic Ecclesia latè vocatur una multitudo ordinata in unum finem, secundùm diversos actus & officia: homines autem & Angeli ordinantur ad unum finem divinæ fruitionis, quare ad eandem Ecclesiam pertinent, Christusque eorum omnium est caput; cum uni corpori plura capita assignari non debeant.

*Ceterum* qua ratione Christus sit caput Angelorum, controvertitur inter authores, qua in re illud videtur certum, Angelos spirituales quendam influxum accipere à Christo, scilicet. revelationes quasdam & illuminationes, & eo saltem modo Christum esse eorum caput. An autem ab illo, seu ex illius meritis etiam acceperint gratiam, hoc ab alia quæstione pendet, ut jam supra observavi.

*Dices*, Ecclesia debet constare ex capite homogeneo, seu quod sit ejusdem naturæ cum membris suis: at Christus non est ejusdem naturæ cum Angelis, ergo non est eorum caput. *Respondeo* ad rationem capitatis moralis, seu mystici, de quo hic agimus, sufficere quòd in membra influat: sive cum illis in natura specifica conveniat, sive non.

*Adverte* præterea non modò Christum, sed etiam dæmonem esse caput malorum, quatenus sunt in hac vita. Cum eo tamen discrimine quòd Christus est eorum caput, quatenus in illos interiorius influit gratias actuales, vel etiam fidem: dæmon verò quatenus illos gubernat, & quò vult ducit, malitiam eis exteriorius suadendo. Et quamvis monstruosum sit in rebus naturalibus, eidem corpori varia assignare capita: in moralibus tamen & politicis non repugnat sub vario respectu. Imò neque quòd derur caput capitatis, adeoque etiam dæmon sit caput malorum omnium, id non impedit quo minùs unus illorum, nempe Antichristus dicatur reliquorum caput, quatenus eos malitia superabit.

RESOLUTIO II. *Christus fuit Sacerdos, & Rex.*]



PRIMA PARS est de fide, & probatur, tum quia Christus se obtulit in ara crucis, & sub speciebus panis, tum quia in sacrificio altaris est primarius offerens, ut dicemus in tractatu de Sacramento. Neque refert quod se non occiderit in cruce, satis enim est quod permiserit se occidi, cum id impedire posset, & ita se obtulerit.

\* Non tamen licet inde colligere, martyres sacrificium offerre, quando pro Christo mortem subeunt: quia non sunt à Deo sacerdotes destinati, ad tale sacrificium. Sicut enim potest Deus præscribere cultum sibi exhibendum ad eum ut nullus alius censeatur legitimus: ita ministrum ejusmodi cultus designare potest: quales sunt in nova lege soli Sacerdotes, in veteri vero, ex tribu Levi.

Ut autem hæc clariùs intelligas. *Nota 1.* Christum fuisse Sacerdotem, non successione, aut unctione olei, sed ex unione Verbi qua humanitas illius fuit delibuta oleo divinitatis. Cæterum per potestatem excellentiæ Christus potuit, non solum sacrificium offerre, sed etiam Ecclesiam instituere, & Sacramenta ad salutem necessaria, leges condere pro bono animarum, varias gratias conferre, vicarios constituere ad regendam spiritualiter Ecclesiam, modis ab eo præscriptis: unde non tantum Sacerdotis, sed etiam Legislatoris perfectè munus obiit.

*Nota 2.* Effectum primarium sacrificii esse expiationem peccatorum, ut liquet de sacrificio crucis, quia Christus mortuus est, ut nos liberaret à peccato & de sacrificio altaris constabit ex tract. citato. Unde cum Christus fuerit impeccabilis, non potuit esse particeps talis effectus: alios tamen participavit, nempe gloriam proprii corporis, sui que nominis exaltationem.

\* *Dices,* si Christus participavit fructum aliquem sacrificii; ergo & pro se sacrificium obtulit: Hoc autem repugnat Conc. Alex. Epistola ad Nestorium, approbata in Synodo Ephesina. *Respondeo* r. negari posse



posse sequelam majoris, nos enim, omnium consensu, de fructu sacrificii participamus, etsi pro aliis directa intentione illud offeramus. Quidni ergo simile quid de Christo dici poterit? *Respondeo* 2. non incongruè concedi posse, Christum etiam pro se obtulisse sacrificium, ut impetratorium novi alicujus beneficii: sicut illud obrulit quatenus est Eucharisticum, seu continens gratiarum actionem, pro beneficiis acceptis: neque hoc repugnare Conciliis citatis, quia agunt aperte de sacrificio, ut propitiatorio.

*Instabis*, ergo etiam dici poterit, Christum pro se mortuum esse. *Respondeo* non sequi, quia Christus pro se mortem non assumpsit, sed pro hominibus assumptam, etiam pro se obtulit, ad obtinendam gloriam corporis, nominisque exaltationem.

*Secunda pars ostenditur*, quia etsi Christus non fuerit Rex quoad usum, cum pauperem vitam duxerit, habuit tamen in actu primo regiam potestatem in omnes res mundi, quod vel inde constat, quia cum tot aliis prerogativis insignitus fuerit, nulla ratio est cur hæc illi denegetur: præsertim quia alia excellentia ipsi debebantur ratione unionis hypostatice, qui titulus sufficit, ut ea etiam de qua agimus, ipsi concessa fuerit. Quid, quod per se absurdum videtur, eò authoritatem Christi restringere, ut quatenus homo non potuerit sive Angelis, sive hominibus quicquam præcipere, spectans ad regimen temporale, aut politicum universi: Hoc autem non potuisset, si fuisset tantum rex spiritualis, ut volunt aliqui.

*Neque dicas* 1. quod si Christus esset Rex, etiam in temporalibus, & politicis, eadem potestas summo Pontifici tanquam ipsius Vicario competeret; hoc enim non sequitur, quia Christus non dedit illi totam suam potestatem, etiam in spiritualibus.

*Neque dicas* 2. frustra poni in Christo potestatem regiam, ad actum nunquam reducendam. Nam in primis idem urgeri potest, de plerisque aliis



facultatibus Christo concessis, quarum usum non habuit. Deinde cum Christus acceperit potestatem regendi Angelos, & homines, tam in spiritualibus, quam in temporalibus, dici potest, eam potestatem non fuisse omnino sine usu: cum Christus, ex parte, seu quoad spiritualia, eam exercuerit.

Unde collige, Christum habuisse dominium in res omnes, & singulas universi. Non enim congruum erat, ut haberet potestatem regiam, omni proprietatis dominio destitutam: cum nullus sit rex qui tale aliquod dominium non habeat. Hoc etiam ad maiorem Christi perfectionem conducit, pleniusque inde verificatur, quod ipse ait *Matth. ultimo*, sibi datam esse omnem potestatem in caelo, & in terra; & quod alibi dicitur, eum esse Regum regem, & Dominum dominantium. Hoc autem intellige de dominio radicali, non de proximo, cum Christus de facto, res omnes universi, tanquam proprias, sibi non applicuerit, adeoque aliorum dominium non exclusit: sicut neque supremum, & absolutum dominium quod habet Deus in omnia, impedit quo minus homines aliquid possideant, titulo dominii.

RESOLUTIO III. *Christus verus fuit mediator.* ]  
 PROBATUR, nam ille dicitur mediator, qui pacem inter duos dissidentes vult stabilire, qui orat, & satisfacit pro offendente; at Christus haec praestitit pro nobis, ergo, &c. *Hinc* duo sequuntur i. munus mediatoris non distingui reipsa à munere redemptoris. 2. neminem esse posse tam perfecte hominum mediatorem, ac Christus fuit, eò quòd nullus potest pro nobis tam perfecte satisfacere. Alii tamen sancti dicuntur mediatores, quia pro nobis orant, gratias nobis obtinent, & ad reconciliationem disponunt.

*Ubi nota* non solum humanitatem fuisse mediatricem, sed ipsummet Christum fuisse mediatorem, & redemptorem nostrum: ita scilicet ut per humanitatem tantum elicuerit omnes actus mediatoris, & re-



& redemptoris, ratione verò divinitatis, valorem infinitum illis communicaverit.

*Porrò cum ad mediatorē spectet orare, ut iam dictum est, quæri hic potest, an Christus in hac vita oraverit, & adhuc pro nobis oret in cælo. Respondeo 1.* Christum in hac vita orasse, ut patet ex Evangelio, quod intellige ut oraverit propriè, nempe aliquid petendo, & non tantum gratias agendo, aut Deum laudando; constat enim aliquid petiisse pro Petro, pro aliis discipulis, pro crucifixoribus ac pro seipso.

\* *Respondeo 2.* Probabilius videri Christum in cælo propriè, & formaliter orare, & non solum interpretativè repræsentando passionem suam. Hoc enim non obscure colligitur ex Scriptura cum ait, Christum in cælo pro nobis interpellare, esse nostrum advocatum apud Patrem, &c. Quid, quod ipse Christus *Ioan. 14.* Ego, inquit, rogabo Patrem, & alium Paraclitum dabit vobis; quæ, & similia, sine incommodo, de propria, & formali oratione intelligi possunt. Et ratio idem suadet, quia oratio est excellentissimus Dei cultus, & actus religionis qui valdè decet Christum; aliunde verò charitas qua nos diligit, eum movet ut actu interpellat pro nobis, sicque munus advocati, & mediatoris erga nos melius exercet.

\* *Dices 1.* Data est Christo omnis potestas in cælo, & in terra, *Matth. 18.* ergo non opus est ut ille recurrat ad Patrem, ea petendo quæ ipse per se præstare potest. *Verum* etsi id non sit absolute necessarium, non sequitur quod Christus non possit congruè orare, aliàs neque opus erit quod oret interpretativè. Accedit, quod cum tota illa potestas data sit Christo, ex vi Incarnationis, sequeretur eum, etiam in hac vita, superflue orasse.

\* *Dices 2.* Nunquam Ecclesia petit à Christo, ut oret pro nobis, sed tantum ut miseriatur nostri. *Respondeo* neque etiam petere, ut pro nobis oret interpretativè; abstinet ergo à tali petitione, non



quòd putet Christum non orare, sed ne detur occasio errandi simplicioribus, qui facile existimarent, Christum esse merum hominem. Deinde magis honoramus Christum precando, ut nostri misereatur quàm si rogemus, ut oret pro nobis: atque ita nostra oratio, cæteris paribus, potest ipsi esse gratior, nobisque utilior.

## CAPUT XX.

*De filiatione, predestinatione, & adoratione Christi.*

**R**ESOLUTIO I. *Christus ut homo non debet dici Filius Dei adoptivus.* ] PROBATUR 1. ex definitione Adriani I. in epistola ad Episcopos Hispaniæ, & Concilii Francofordiensis ad eosdem, contra Eupandum, qui oppositum docebat, 2. *Ratione*, quia ut quis dicatur filius adoptivus, debet esse persona extranea adoptanti, quo fit ut nemo possit adoptare Filium suum naturalem; at Christi persona non est extranea Deo, ergo, &c. *Nec refert quod subsistat in natura extranea, inde enim non fit quòd ipsa sit extranea, cum sit naturaliter conjuncta Patri.*

*Dices, Christus ut homo non est filius Dei naturalis, ergo est adoptivus, non enim datur medium. Antecedens ostenditur, quia aliàs in Christo essent tres filiationes naturales, quod hæcenus apud Patres inauditum fuit. Respondeo negando antecedens, ad cuius probationem negatur sequela, Christus enim ut homo, potest dici filius Dei naturalis, eadem illa filiatione quam per generationem æternam à Patre obtinuit: siquidem vox homo, includit naturam & suppositum, quod in Christo ut homine, non aliud est quàm Verbum ipsum ab æterno genitum.*

**RESOLUTIO II.** *Aliquo sensu dici potest de Christo, quòd sit predestinatus, alio minimè.* ] HOC ita explico. In primis dici proprie non potest, Verbum fuisse predestinatum ut esset homo, quia illud tantum dicitur predestinari ad aliquid, quod subjacet divinæ gub-